

גמ' (ב) שנת ת. תוס' (ג) ח"י נבחרת יד [מ"ח]

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה והוא נתכוון וכו' ואימיה פתח פחות מנ' אמות כל"ל והל"ה עם דיבור הקודם: (ג) ד"ה והא כי נשי וכו' לקושט רה"י הוא והרי יבול: (ג) ד"ה נתנו ככלכלה וכו' לפיכך נכתב בספרים (ואי גרסי' וכו' אטוריס) תלמי"ט וכו' כ"ל ח"ינת כותל וכו' אם למטה הוא רוחב שלשה כל"ל ח"ינת כותל נמקם: [והגרע"ף] גרם קצר שלשה: [

רבינו הגנאל

לד' אמות עסקין ותכונן לשבות בעיקרו. ומאי למעלה ומאי למטה הוהו זקוף אי הו למטה מעשרה טפחים עירובו עירוב למעלה מעשרה טפחי' אין עירוב עירוב. והוא במקום אחד (אחר) [אחר]. ועירובו במקום אחד. ואמרין הוא אי בעי מייתי ליה דרך עליו. פי' עליו על גופו של אדם. וכן עזאי אמרן מהלך בעמוד דמי ורי"א הוא לא אפשר דגוסינן בהמוצא תפילין לימא הוא חיובתא דרבא דאמר המעביר תפן מתחלת ד' לטוף ד' והעבירו דרך עליו וכו' ופי' עליו על כפיפותו של אילן. כשרבים מתכפין עליו. וכדכתיב דאמר עמוד יב' תורה ורבים מתכפין עליו חוק ונה ע"י חייב. מאי רבי ומאי רבנן דהניא נתנו באילן (אפילו) למעלה מעשרה טפחים [אין] עירובו עירוב למטה מעשרה טפחים עירובו עירוב ואסור לטלטלו. נתנו ככלכלה ותלואו באילן אפי' למעלה מעשרה טפחים עירובו עירוב ואסור לטלטלו רבי וחכ"א כל מקום שאסור לטלטלו אין עירובו עירוב. רבנן אחייא אי נימא איסוף אנתנו ככלכלה נימא רבנן סביר צדדין אסורין להשתמש בהן שהכלכלה תחלויה באילן בעדיי האילן היא ואפי"ג דגוסינן סוף שנת הולכתא צדדין אסורין הי"מ בשבת עצמה אבל בין השמשות לא גזרו רבנן בצדדין אסורא אלא ארישא נתנו על האילן עצמו היכי דמי אי דלית ביה רוחב ד' טפחים פחות מנ' טפחים מקום פטור הוא ואי דאית ביה ד' אמות כו' ופירושה רבינא [ירושל'] דאית ביה ד"ט סיפא דלית ביה ד' טפחים וככלכלה משלימתו טפחים

בבל מערבין

והוא נתכוון לשבות בעיקרו. הלכך למטה מנ' עירובו עירוב דמנאי נפיק ליה חוץ לד' אמותיו כמה דבעי ולמשקליה ואייתוייה (ב) פחות מנ' אמות עד לתוך ד' אמותיו ואפי"ג דמשיגין להו ניהליה רשות היחיד לגבי קיימת עירובו להקל לאו רה"י גמורה היא שלא יוכל להביא מחוץ להן לתוכן דהא לאו מחיילא

איכא ולא חילוקי רשות איכא ומאן קא משוי להו בית עירוב הוא דמשיג ליה וכו' אריכות לבית דהיתרא איכותן ולא לשוויה בית דאיסורא למעלה מנ' אין עירובו עירוב דהא כי נפיק ושקליה מייתי מרה"י לרה"י ולקמן פריך הא אי בעי מייתי ליה דרך עליו: ומאי למעלה ומאי למטה. דצד הנוטה שיה הוא ופי' למעלה אית ציה למטה לית ציה ולא שייך ציה לשון מעלה ומטה אלא לשון גובה ומנון והכי איבעיא ליה למימני נתנו צהילן גובה י' אין עירובו עירוב אין גובה עשרה עירובו עירוב ומדחני מעלה ומטה משמע דזקוף יכול להניח למעלה בגובהו או למטה שצפוינו: דהדר זקוף. כסוף נטייתו ומשכמת ציה מעלה ומטה צוקיפתו כגון דנטייתו כולה למטה מנ' ליה למעלה מנ' לא משכמת צוקיפתו מעלה ומטה: והא חו' בעי מייתי ליה דרך עליו. כי הו חוץ לד' אמות נמי ולמעלה מנ' כיון

דד' אמותיו עלות עד לרקיע רה"י (ב) הרי יכול לעלות צהילן עד למעלה מעשרה וליתלו דהא כל האילן מעשרה ולמעלה רה"י ומצינאו למקום שזימתו: כשרבים מתכפין. על נטיית הנוף שחוץ לד' אמותיו הגמוכה מנ' דהויא רה"י כדעולא וכו' מייתי ליה למעלה מעשרה דרך אוירה של נטייה עובר באויר רה"י וקיימא לן צמושיט מרשות היחיד לרה"י דרך אויר רה"י אפילו למעלה מנ' חייב דתנן צפרק הורק (שנת 77 טו). הו שמיאן צדייטא אמת הורק פטור המושיט חייב שכן היתה עבודת הלוים: עמוד ג'. דוקא נקט ט' כדאמר ציליאות השבת (77 ט. דפחות מג' ארעא סמיכתא היא דדרסי לה רביס מג' עד ט' לא מדרס דרסי לה מפני גובהה ולא כחופי מכתפי עלה מפני שגמוכה לתקף הלכך לאו רה"י היא אלא כרמלית ט' חזיא לכחופי והו רה"י עשרה רה"י: זרק. מתחילת ארבע לסוף ד': ונה על גביו חייב. דהויא לה עקירה והנחה מתחילת ד': לסוף ד' צרה"ר אכל אין רביס מתכפין עליו אפי"ג דזרק ד' אמות צרשות רביס כיון דלא הוה הנחה צרה"ר פטור: למעלה מעשרה אין עירובו עירוב. וכדאוקיימנא מתניתין צנתכוון לשבות בעיקרו ונפו טוטה חוץ לארבע אמות והדר זקוף: ואסור ליטלו. אפילו האי דלמטה מעשרה אסור ליטלו למחר בשבת אם ראה לאכול משום דשבתא צהילן ואפילו הכי קני ליה עירוב צין השמשות דכיון דשמשות צהילן שבות דרבנן הוא לא גזרו עליו וכו' השמשות ואי הוה בעי למשקליה הוה שבתא מפני שקיל. כל צהילן שבת אפי"ג דזקוף ד' אמות מנדבין קרי שבות: בתוך ג'. הניח עירובו צהילן למטה משלשה סמוך לקרקע: מותר ליטלו. שבת דכל למטה משלשה אפילו צהילן לא גזרו עליו דהו כתרעא סמיכתא והכי נמי תנן צפרק בתרא (77 טו): הו שרשוי גבוהין מן הארץ ג' לא ישב עליהן: נתנו בכלכלה כו' אפילו למעלה מעשרה עירובו עירוב. לקמן מפרש צהילן האילן רחב ד'. ואסור ליטלו לא גרסינן. דאי גרסינן אמאי מתמה לקמן אדרבנן ואמר לימא קא סברי רבנן דצדין אסורין ואדרבי לא מתמה ומשום דקיימי רבנן עליה ואמרין כל מקום שאסור ליטלו כו' לפיכך נכתב בספרים (א) ואי גרסינן ליה טעמא משום דקסבר

פרק שלישי

דהדר זקוף. וה"מ והכי חייב למעלה מעשרה רה"י הא גדייס צוקעין צו מתחיו ואפילו ר' יוסי צר' יהודה לא שרי אלא צהדרן מחילות וי"ל דמייתי כגון סקמוס תחת הוקיפה דלא מני צקעי אי נמי כגון שיש גובה י' צלואו זקופה דחשיב רה"י אפי"ג דגדייס צוקעין כמו עגלות כדאמר צהורק

ונתכוון לשבות בעיקרו ומאי למעלה ומאי למטה דהדר זקוף* והא אי בעי מייתי לה דרך עליו* כשרבים מתכפין עליו* וכדעולא דאמר עולא* עמוד השעה ברשות הרבים ורבים מתכפין עליו זרק ונה על גביו חייב: מאי רבי ומאי רבנן דתניא נתנו באילן למעלה מעשרה טפחים אין עירובו עירוב למטה מעשרה טפחים עירובו עירוב ואסור ליטלו בתוך שלישה מותר ליטלו נתנו בכלכלה ותלואו באילן אפילו למעלה מעשרה טפחים עירוב* דברי רבי וחכמים אומרים כל מקום שאסור ליטלו אין עירובו עירוב וחכ"א אהייא אילימא אסיפא לימא קסברי רבנן צדדין אסורין אלא ארישא האי אילן היכי דמי אי דלית ביה ארבעה מקום פטור הוא ואי דאית ביה ארבעה כי נתנו בכלכלה מאי הו אמר רבינא רישא דאית ביה ארבעה סיפא דלית ביה ארבעה וכלכלה משלימתו לארבעה וכו'

צהורק (77 טו). הו שמיאן צדייטא אמת הורק פטור והמושיט חייב שכן היתה עבודת הלוים וגרלה דלאו מושיט הוא אלא מעביר את העירוב רחוק חוץ לד' אמות ויחייב אפילו זה כנגד זה כדא"י צהורק (77 טו). ח"ר ארעא המוליא משוי למעלה מעשרה חייב שכן משא צני קתה ומקום עקירתו והנחתו הו רה"י וקשה אכתי אי בעי זריק ליה עד נגד מקום השביטה דזרק פטור וכו' מפרש והא אי בעי מייתי ליה דרך עליו היינו שניטנו על הנטייה שהיא כרמלית ויחזור ויביאנו לעיקרו של אילן שהוא מקום שזימתו ממש ומשני כשרבים מתכפין עליו דהשתא לא מני מנח ליה על נטייה דהו מוליא מרה"י לרה"י והואיל ואי בעי זריק ליה עד נגד מקום השביטה ליכא למימר דכי זריק ליה נמי אכתי לא הו עירוב אלא משום דד' אמות חשיב רה"י ועולה עד לקרקע וכו' והאי דא"י דהו לא אמרינן הואיל א"ל קשה דלכתי משכמת לה דלית חייב כגון צוה עוקר וזה מניח ט"א נמי דכי מני ליה עד מקום מעביר למעלה מעשרה היינו דוקא צדלנא נח למעלה מעשרה דהכי מוקי לה הוה דפי"ק שבת (77 ט. ג) צי אסקופה דאם נטל ומנן שלשתן פטורין ופריך נימא תהו מיוצמא דרבא דלמחר המעביר חפץ כו' ומשני תהם לא נח הכא נח וגרלה לי צדכל הנהו כיון דצדקל יבא לידי אסור דלורייתא אפילו רבי מודה דגזרו עליו צין השמשות כדאמרין לקמן (77 ט. ד): גבי קנה דרכין דגזר שנתא יקטום: אי דאית ביה ארבעה כלי נתנו בכלכלה מאי הו. דכיון דהאילן רשות היחיד הוא ליה כלכלה חזי רה"י וצחורי רשות היחיד אין לחוש אם גדייס צוקעים צו: ובר"ב ב"ה משלימתו לדי. פירש"י אף על גב דצדלנא הו ד' לא הו רה"י הואיל ואין צנתחיו רוחב ד' ולא הו רה"י אלא אם כן מתחיל להיות רחב ארבעה צחוק ג' הסמוכין לארץ ולא נראה דצדלנא פ' הורק (שנת 77 ט. א) אמר עמוד גובה י' וצדלנא רחב ארבעה אם למטה (7) רוחב כותל שלשה זרק ונה על גביו חייב כיון דרוחב שלשה לא צקעי גדייס וזריך לומר צהילן צנתחיו ג': ורבי

עירובין

דהדר זקוף. וה"מ והכי חייב למעלה מעשרה רה"י הא גדייס צוקעין צו מתחיו ואפילו ר' יוסי צר' יהודה לא שרי אלא צהדרן מחילות וי"ל דמייתי כגון סקמוס תחת הוקיפה דלא מני צקעי אי נמי כגון שיש גובה י' צלואו זקופה דחשיב רה"י אפי"ג דגדייס צוקעין כמו עגלות כדאמר צהורק

ונתכוון לשבות בעיקרו ומאי למעלה ומאי למטה דהדר זקוף* והא אי בעי מייתי לה דרך עליו* כשרבים מתכפין עליו* וכדעולא דאמר עולא* עמוד השעה ברשות הרבים ורבים מתכפין עליו זרק ונה על גביו חייב: מאי רבי ומאי רבנן דתניא נתנו באילן למעלה מעשרה טפחים אין עירובו עירוב למטה מעשרה טפחים עירובו עירוב ואסור ליטלו בתוך שלישה מותר ליטלו נתנו בכלכלה ותלואו באילן אפילו למעלה מעשרה טפחים עירוב* דברי רבי וחכמים אומרים כל מקום שאסור ליטלו אין עירובו עירוב וחכ"א אהייא אילימא אסיפא לימא קסברי רבנן צדדין אסורין אלא ארישא האי אילן היכי דמי אי דלית ביה ארבעה מקום פטור הוא ואי דאית ביה ארבעה כי נתנו בכלכלה מאי הו אמר רבינא רישא דאית ביה ארבעה סיפא דלית ביה ארבעה וכלכלה משלימתו לארבעה וכו'

צהורק (77 טו). הו שמיאן צדייטא אמת הורק פטור והמושיט חייב שכן היתה עבודת הלוים וגרלה דלאו מושיט הוא אלא מעביר את העירוב רחוק חוץ לד' אמות ויחייב אפילו זה כנגד זה כדא"י צהורק (77 טו). ח"ר ארעא המוליא משוי למעלה מעשרה חייב שכן משא צני קתה ומקום עקירתו והנחתו הו רה"י וקשה אכתי אי בעי זריק ליה עד נגד מקום השביטה דזרק פטור וכו' מפרש והא אי בעי מייתי ליה דרך עליו היינו שניטנו על הנטייה שהיא כרמלית ויחזור ויביאנו לעיקרו של אילן שהוא מקום שזימתו ממש ומשני כשרבים מתכפין עליו דהשתא לא מני מנח ליה על נטייה דהו מוליא מרה"י לרה"י והואיל ואי בעי זריק ליה עד נגד מקום השביטה ליכא למימר דכי זריק ליה נמי אכתי לא הו עירוב אלא משום דד' אמות חשיב רה"י ועולה עד לקרקע וכו' והאי דא"י דהו לא אמרינן הואיל א"ל קשה דלכתי משכמת לה דלית חייב כגון צוה עוקר וזה מניח ט"א נמי דכי מני ליה עד מקום מעביר למעלה מעשרה היינו דוקא צדלנא נח למעלה מעשרה דהכי מוקי לה הוה דפי"ק שבת (77 ט. ג) צי אסקופה דאם נטל ומנן שלשתן פטורין ופריך נימא תהו מיוצמא דרבא דלמחר המעביר חפץ כו' ומשני תהם לא נח הכא נח וגרלה לי צדכל הנהו כיון דצדקל יבא לידי אסור דלורייתא אפילו רבי מודה דגזרו עליו צין השמשות כדאמרין לקמן (77 ט. ד): גבי קנה דרכין דגזר שנתא יקטום: אי דאית ביה ארבעה כלי נתנו בכלכלה מאי הו. דכיון דהאילן רשות היחיד הוא ליה כלכלה חזי רה"י וצחורי רשות היחיד אין לחוש אם גדייס צוקעים צו: ובר"ב ב"ה משלימתו לדי. פירש"י אף על גב דצדלנא הו ד' לא הו רה"י הואיל ואין צנתחיו רוחב ד' ולא הו רה"י אלא אם כן מתחיל להיות רחב ארבעה צחוק ג' הסמוכין לארץ ולא נראה דצדלנא פ' הורק (שנת 77 ט. א) אמר עמוד גובה י' וצדלנא רחב ארבעה אם למטה (7) רוחב כותל שלשה זרק ונה על גביו חייב כיון דרוחב שלשה לא צקעי גדייס וזריך לומר צהילן צנתחיו ג': ורבי

דצדין אסורין: אילימא אסיפא. דקאמר רבי נתנו ככלכלה עירובו עירובו צהילן אין עירובו עירוב דגזרו על השבות צין השמשות: נימא קסברי רבנן צדדין אסורין. כגון הכא דליתו משתמש צהילן עזמו אי הוה שקיל לעירובו אפילו שבת ככלכלה הוא דמשתמש שהוא צדי אילן ופולגתא היא צפ' מי שהשחין (שנת 77 קג): איכא למי"ד אסור ואיכא למי"ד מותר והשתא נימא מהכא דצדין אסורין וניהוי ההוא דצדין כימז צמקום רביס ותיחיה הך מתניתא סיימתא למאי דפסקין התם הלכתא דצדין אסורין: רבנן דקאמר רבי נתנו ככלכלה מעשרה עירובו עירוב ואסור ליטלו ואמרין ליה דהו עירובו צרה"ר כיון דאסור ליטלו שבת משום אילן אסור ליטלו צין השמשות שהוא ספק ואין עירובו עירוב: אי דלית ביה ארבעה. רוחב: מקום פטור הוא. דכל פחות מרוחב ד' קי"ל ציליאות השבת דלא הו רשות צפני עזמו וצטל אלל רה"י ואכל רה"י אם עומד צנייהן כדאמרין (טס 77 א). עומד אדם על האסקופה נוטל מן העני וותן לו מצעל הבית וותן לו ואפילו איסורא דרבנן ליכא והכא כי נתנו למעלה מעשרה לאו צרה"י הוא ואמאי אין עירובו עירוב הרי יכול ליטלו לרשות הרבים: ואי דאית ביה ד'. ומשום הכי קאסר ליה רישא אפילו אמאי מהני ליה כלכלה לא רשות היחיד הוא ואסור: רישא דאית ביה ד'. ומשום הכי למעלה מנ' אין עירובו עירוב דהו צרה"ר ועירובו צרה"י: סיפא דלית ביה ד'. ומשום הכי לאו רה"י היא וכלכלה דנקט משום דרבי סבר לה כר' יהודה דלמחר עירובו עירוב המונח למעלה מנ' לא הו עירוב ואפילו נתכוון לשבות למעלה אלא ח"כ מונח על גבי מקום ארבעה הלכך אי לא כלכלה ליכא עירוב על גבי מקום ארבעה אלא כלכלה משלימתו לארבעה: וסבר

מסכת שביעית

פרק ב' המשך משנה ו' רבי יהודה אומר, כל הרבקה שאינה קולטת לשלשה ימים, שוב אינה קולטת. רבי יוסי ורבי שמעון אומרים, לשתי שפלות:

עין משפט
נר מצוה

פ"א מ"י פ"ד הלכות שנת הלכה ח סמן לאין ס"ה עוש"ע ח"מ ס"י שמה ע"פ:

רב נסים גאון

לימא קסברי רבנן צדדין אסורין. איתא בבב"ש שבת בפרק מי שחשיך לו ברוך (77 קט) והוינן בה בצדדיי בהמה וצדדיי אילן אי אילן עצמו ובהמה עצמה דאמר ואסור להשתמש בהן בשבת אי לא ובספיקא פסקו ההלכה ואמרו הלכתא צדדין אסורין צדדין מותרין ואי דפקשי עלה ואמר וכו' מאחר שנפקה הלכה כי הצדדין אסורין למה מתמיהין כבאן בעירובין לימא קא סברי רבנן צדדין אסורין וחזוין ודומין אותה לפי הפירוק שפירקו בבב"ש ויש לי לפרק על זו הקשיא ולומר כי זה שאמרו בעירובין לימא קסברי רבנן צדדין אסורין אלו הורבים חזוין לעיקר דברי גורא) עליו בין השמשות וכשהגיעו הורבים לצדדים התמיהו ואמרו לימא קא סברי רבנן צדדין אסורין בין השמשות וזוהו כי בין השמשות לא גזרו רבנן אלא על אילן גופו אבל על צדדים (לא גזרו) אלא בשבת עצמה אבל בבין השמשות לא גזרו:

(6) [נראה דל"ל גזרו עליו בשמ"ש].

כבר לה בר' מאיר דאמר חוקקין להשלים וברבי יהודה דבי עירוב על מקום ד' וכו' והך כללה היכי דמי אם היא שזה לגבי האילן או תלויה למטה בפחות מג' לגבי האילן אם היא שזה לגבי האילן א"כ אמאי לריך תקיקה ואם היא תלויה למטה מג' לגבי האילן א"כ היכי פריך לעיל ואי

רבינו חננאל

ור' סבר לה בר' יהוד' דאמר בעינן עירוב ע"ג מקום (פטור) ד' וליכ' ד' טפחים (לא). מאי ר' יהודה דתניא בעין קורה ברה"ר להניח עירובי עליה גבוהה טפחים עירובי ג' טפחים עירובי ג' טפחים אין צריך בראשו ד' ואפי' אין בראשו ד' הוא ועירובי במקום אחד הן [כמאן דלא] כר' יוסי בר' יהודה דתניא רבי יוסי בר' יהודה אומר עין קנה ברה"ר והניח בראשו טפסל וזרק ג' וכו' חייב כלומר דהיי' הוא. ור' יהודה סבר גבוהה ו' ואינו רחב טפחים רחב הוא דתני עירובי עירובי יוסי כמאן ברה"ר ליה ועני טרסקל הואיל והדרן מחיצתא אבל (לא) עמוד או קורה דלא הדרן מחיצתא לאו כרה"ר היא ר' ירמיה אומר שאני כלכלה הואיל ויכול לנטות ולהביאה בתוך עשרה טפחים אפי' שלא הביאה כפי שהביאה נחשבת. אי הכי הא דתנן כיצד היה עושה מוליכו בראשון

ורבי סבר לה בר' מאיר דאמר חוקקין להשלים וברבי יהודה דבי עירוב על מקום ד' וכו' והך כללה היכי דמי אם היא שזה לגבי האילן או תלויה למטה בפחות מג' לגבי האילן אם היא שזה לגבי האילן א"כ אמאי לריך תקיקה ואם היא תלויה למטה מג' לגבי האילן א"כ היכי פריך לעיל ואי

ורבי סבר לה בר' מאיר דאמר חוקקין להשלים * וסבר לה בר' יהודה דאמר דאמר דאמר על גבי מקום ארבעה וליכא מאי רבי יהודה דתניא רבי יהודה אומר נעץ קורה ברשות הרבים והניח עירובי עליה גבוהה ו' ורחבה ד' עירובי עירוב ואם לאו אין עירובי עירוב אדרבה הוא ועירובי במקום אחד (ב) אלא הכי קאמר גבוה עשרה צריך שיהא בראשה ארבעה אין גבוהה עשרה אין צריך שיהא בראשה ארבעה כמאן דלא כרבי יוסי ברבי יהודה (ג) דתניא רבי יוסי ברבי יהודה אומר נעץ קנה ברשות הרבים והניח בראשו טרסקל וזרק ג' על גבו חייב * אפילו תימא רבי יוסי ברבי יהודה התם הדרן מחיצתא הכא לא הדרן מחיצתא רבי ירמיה אומר שאני כלכלה הואיל ויכול לנטות ולהביאה לתוך עשרה * יתיב רב פפא וקא אמר להא שמעתא איתיביה רב בר שבא לרב פפא (ד) כיצד הוא עושה מוליכו בראשון ומחשיך עליו ונוטלו ובא לו בשני מחשיך עליו ואוכלו ובא לו

אמאי

דהכי קאמר ואם לאו דאינה גבוהה עשרה או שאינה רחבה ארבעה אין עירובי עירוב ולהכי מתמיהין אינה גבוהה עשרה ארבעה כ"ש דעירובי עירוב דכשאינה גבוהה ו' היא כמאן דמנחה צדשות הרבים: אלא. האי ואם לאו דקתני לאו אגובהה קאי אלף לרוחב קאי והכי קאמר גבוהה ו' והניחה בראשה אם יש ברחבה ד' היא מקום חשוב להנחת עירוב עירובי עירוב ומשום דהוא צרה"ר ועירובי צרה"ר לא מיתסר כדלמך דהגומן את עירובי יש לו ד' אמות ואם לאו דגבוהה ו' ואינה רחבה ד' אין עירובי עירוב דכיון דגבוהה עשרה ואין העירוב מונח על גבי מקום ד' הוה ליה כמונח צאייר ומדוקיא שמעינן הא אינה גבוהה עשרה אפילו אינה רחבה ד' עירובי עירוב דכיון דלמטה מעשרה היא לה כמאן דמנחה ארבעה דמיא לכל למטה מ" קלטת כמה שהונחה דמיא: גבוהה עשרה. דמילייליא מרה"ר לריך שיהא ברוחבה ארבעה שיהא שם מקום חשוב: אינה גבוהה עשרה אין צריך שיהא רוחבה ד'. דאפילו פחות מד' עירובי עירוב לכל למטה מעשרה כמאן דמנחה ארבעה היא: במאן. מתרין רבינא לעיל אע"ג דחוקקין להשלים ואיכא רוחב ד' לא הוה רה"ר משום דאין צעיקרו ד' דלא כר' יוסי בר' יהודה: טרסקל. סל רחב ד' וזרק מנחה הרבים אינה על גבי חייב שהרי זרק מנחה הרבים לרה"ר אלמא אע"ג דקנה רחב רחב ד' הוה רה"ר הואיל ועליו ד' דלמרינן גוד אחית והכי מפרש בהזורק: התם הדרן מחיצות. הטרסקל סובבת את הקנה שהרי תחוב צאלמנעמי וכי אמרינן גוד אחית מחיצות הטרסקל עד הקרקע מנמל קנה מוקף מחיצות שחללו ארבעה ומו ליכא למימר מידי: הבא לא הדרן מחיצות. דלכללה אינה מקפת את עביו של אילן וכי אמרינן גוד אחית אחתי גוד אחתי דקא"ר יהודה קורה שאין ברחבה ד' מלמעלה לא הוה רה"ר ואמרינן הא דלא כר' יוסי דלמך טרסקל הוה רשות היחיד ומוקמת לה בשאין רחב ארבעה ולא מילתא היא חדא דבהדיא מפרש בהזורק ומוצינן מינה אדרב הונא דאיידי צבאנייתא דמישן שרבות למטה וקצרות למטה ומחיצתא מי לא תניא ר' יוסי בר' יהודה כו' אלמא טעמא משום גוד אחית הוא ומנמל תחובו של קנה מוקף מחיצות חבלל ארבעה ואי כשאין טרסקל רחב ד' כי אמרינן גוד אחית מאי הוה ועוד בכל דוכתא דלמך פחות מד' לאו רשות הוא אמאי לא אמרינן כמאן דלא כרבי יוסי בר' יהודה כדלמך הכא: רבי ירמיה אמר. לעולם מתניתין דלעיל רישא וסיפא ברוחב ד' ודקא קשיא לך כי נתנו בכללה מאי הוה: שאני בלבד. הואיל וארוכה היא יכול לנטות ולא עיקרה מתליתיה ויטה רחשה אחד עד שיהא לתוך ו' ויטול את עירובי: מתיב רב בר שבא כיצד הוא עושה. מתניתין (ג) היא צו"ט שלפני השבת ורצה לערב לפני רחש כ"ד הוא עושה מוליכו בראשון בערב יו"ט לסקוף אלפים ועל ידי שלוחו קאמר דאי איהו גופיה בלא פת נמי קני ליה שביחה כיון דהתם יתיב וקדיש עליה יומא: ומחשיך עליו. עד שיקנה לו העירוב: ונוטלו ובא לו. שאם יניחנו שם שמא יאבד ושזו אין לו עירוב ליום המחרת כדקתני מתניתין נאכל עירובי בראשון ואין עירובי לפני וחוזר ומוליכו בשני שהוא ערב שבת ומחשיך עליו ואוכלו שם אם ירצה להביאו אי אפשר דשבת הוא ואם יו"ט אחר השבת הוא על כרחו יניחנו שם ע"ש ולמחר ילך ויראה אם עדיין ישנו שם ויחשיך עליו יהא לו עירוב לפני ואם אבד ישב ציתו. קתני מיהת המערב לריך להוליך עירובי לסקוף אלפים ואמאי לריך להוליכו משעשאו לשם עירובי נימא אף על גב דלא אמטייה כמאן דלמטייה דמי דהא אמרת הואיל ויכול לנטות והא הכא כמאן דלא אמטייה היא דהא הוא צרה"ר ועירובי צדשות הרבים היחיד וקאלמרת הואיל ויכול לנטות ויכול לנטות ומה לי יכול להביאה והאי דנקט לאחזיבי מתניתין דיוס טוב ושבת משום דלא תנן במשנה אחריני הולכת עירובי בהדיא כי הכא: א"ר

גמ' (א) שנת 1: ק. לעיל יא: לקמן קא: יומא י"א: (ב) שנת ה. קא. א. לקמן לה. הגהות הב"ח (א) גמ' ועירובי במקום אחד הוא אלף: (ב) רש"י ד"ה מחיב רב וכו' ממני' היא. י"ב לקמן לה: (א) תוס' ד"ה הואיל וכו' כשנת העירוב למטה מעשרה אין בהנחה: (ד) ד"ה מוליכו וכו' דסוף מי שהולכיהו. י"ב דף לא ע"ב ועי' שם דלמך עני ואמד עשיר אפי' לא תשכח לו בדקדק:

(א) נראה דל"ל גבוהה ו' ואינו רחב טפחים רחב הוא דתני עירובי עירובי יוסי כמאן ברה"ר ליה ועני טרסקל הואיל והדרן מחיצתא אבל (לא) עמוד או קורה דלא הדרן מחיצתא לאו כרה"ר היא ר' ירמיה אומר שאני כלכלה הואיל ויכול לנטות ולהביאה בתוך עשרה טפחים אפי' שלא הביאה כפי שהביאה נחשבת. אי הכי הא דתנן כיצד היה עושה מוליכו בראשון